

РЕШЕНИЕ

№ 27939

гр. София, 10.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав, в
публично заседание на 08.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ася Тодорова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **8224** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46а от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба от М. А. С., [дата на раждане] в С., гражданин на С., с ЛНЧ [ЕГН], съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 3, ап. 8, лице за контакт С. И., против Заповед УРИ № 5392 ПАМ – 344/28.06.2026 г. относно принудително настаняване на чужденец в специален дом за временно настаняване на чужденци при Дирекция „Миграция“, издадена от Началник на 03 Сектор (Главен оперативен дежурен) при „Оперативен дежурен център“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ, чл. 10, ал. 1, т. 1 от Наредба № Из-1201/10.06.2010 г. за реда за временно настаняване на чужденци и в техните звена и за организацията и дейността им М. А. С. е принудително настанен в Специален дом за временно настаняване на чужденци при Дирекция „Миграция“ за срок не повече от 6 (шест) месеца от датата на фактическото настаняване. В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед поради противоречието ѝ с материалния закон, съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаването ѝ и противоречие с принципа на съразмерност, както и допуснати съществени нарушения при разглеждане на молбата на М. А. С. за международна закрила. Сочи се, че към момента на задържането М. А. С. е лице, търсещо международна закрила, с висящо производство по закрила, в този смисъл същият има право да остане на територията на Република България до приключване на производството по молбата му, в този смисъл се твърди противоречие с националното и и европейско право. Твърди се, че в оспорената заповед липсват индивидуални и фактически основания, обосноваващи необходимостта от задържане, посоченото, че лицето е

сирийски гражданин, който не притежава документ за самоличност, не е достатъчно за ограничаване правото му на свобода. Сочи се, че принудителното настаняване е допустимо, когато ефективно не могат да се приложат по-леки мерки. Излагат се съображения, че задържането е немотивирано и непропорционално, във връзка с което се обосновава нарушение на правото на чужденеца на свобода и сигурност. Искане се от съда да отмени оспорената заповед като незаконосъобразна.

Жалбоподателят, в съдебно заседание, се явява лично и чрез преводач поддържа жалбата по изложените в същата съображения. Заявява, че иска да остане в България.

Ответникът Началник на 03 Сектор (Главен оперативен дежурен) при „Оперативен дежурен център“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), в съдебно заседание и в депозиран по делото писмени бележки, чрез процесуален представител по пълномощие надлежно упълномощен юрисконсулт, излага доводи за неоснователност на жалбата и законосъобразност на оспорената заповед. Излага съображения, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в рамките на неговите правомощия, издадена е на основание цитираните в нея норми от материалния закон и в съответствие с неговата цел, налице са в достатъчна степен изложени правни и фактически основания за издаване на оспорената заповед, като са събрани и взети предвид всички относими доказателства. Сочи се, че жалбоподателят е чужденец по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗЧРБ, гражданин е на трета страна и не се ползва от общностното право на движение по чл. 2, т. 5 от Кодекса на шенгенските граници по Регламент (ЕО) № 562/2006 г. на Европейския парламент и на Съвета от 15 март 2006 г., при извършена проверка на 28.06.2026 г. е установено, че същият е с отнет хуманитарен статут, разяснено му е, че пребивава незаконно в страната и че следва да се върне в страната си на произход или друга държава и същият категорично е заявил, че няма да се върне и няма да изпълни наложената принудителна мярка „Връщане до страна на произход“, в този смисъл се твърди, че са събрани достатъчно доказателства, че М. А. С. възпрепятства изпълнението на издадената заповед за налагане на ПАМ „Връщане до страна на произход“. Формулиран е извод, че с оглед доказателствата по делото е безспорно, че спрямо оспорвания е налице и визираното в чл. 15, пар. 1 от Директива 2008/115/ЕО изискване да не може спрямо лицето да се приложи ефективно друга достатъчна, но по-лека принудителна мярка. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави се възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София – град, след като се запозна с писмените доказателства по делото и с доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство по издаване на оспорения административен акт е започнало въз основа на установени обстоятелства, отразени в Докладна записка УРИ 5392р – 376/28.06.2026 г. Съгласно посоченото в докладната жалбоподателят М. А. С. е бил установен на 28.06.2026 г. около 18.00 часа на кръстовището на ул. Ц. С. и ул. Г. В.. След извършени справки е установено, че лицето има предишна регистрация в А. с № BD211241, като се е представил с имена М. А. С., [дата на раждане], гражданство С.. При извършена справка е установено, че спрямо чужденеца има издадено решение за отказ за бежански статут № 11672 от 08.11.2024 г. на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, което е потвърдено с окончателно решение № 24989/22.06.2026 г. на Административен съд София-град. При направена справка е установено, че горепосоченият чужд гражданин е обявен за общодържавно издирване (ОДИ) с мярка „установяване на адрес“. Също така в докладната е записано, че спрямо чужденеца няма наложена ПАМ „Връщане до страна на произход“. На чужденеца е разяснено, че е незаконно пребиваващ в Република България и трябва да се върне в страната си на произход или друга сигурна държава, в докладната е посочено, че М. А. С. категорично отказва да се завърне в

страната си по произход. Всички установени при извършената проверка обстоятелства са отразени в Докладна записка УРИ 5392р – 376/28.06.2026 г. С докладната записка е направено предложение на чужденеца да бъде издадена заповед за налагане на принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход“, поради опасност да бъде осуетено или сериозно затруднено изпълнението на предложената мярка да бъде допуснато предварителното ѝ изпълнение, предвид индивидуалните особености, които не позволяват да се приложи обезпечителна мярка по чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ поради наличие на опасност от укриване и с цел организиране на връщането до отпадане на пречките и създаване на необходимата организация по изпълнение на ПАМ „Връщане до страна на произход“ да бъде издадена заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци към Дирекция „Миграция“.

Издадена е Заповед УРИ № 5392 ПАМ – 343/28.06.2026 г., с която на М. А. С. е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход“ – С., допуснато е предварително изпълнение на същата на основание чл. 60, ал. 1 от АПК. Служебно известно е на настоящата инстанция, че М. А. С. е оспорил процесната заповед пред Административен съд София-град, няма данни за отмяна на допуснатото предварително изпълнение на процесната заповед.

Въз основа на докладната е издадена оспорената в настоящото производство Заповед УРИ № 5392 ПАМ – 344/28.06.2026 г. относно принудително настаняване на чужденец в специален дом за временно настаняване на чужденци при Дирекция „Миграция“, издадена от Началник на 03 Сектор (Главен оперативен дежурен) при „Оперативен дежурен център“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ, чл. 10, ал. 1, т. 1 от Наредба № Из-1201/10.06.2010 г. за реда за временно настаняване на чужденци и в техните звена и за организацията и дейността им М. А. С. е принудително настанен в Специален дом за временно настаняване на чужденци при Дирекция „Миграция“ за срок не повече от 6 (шест) месеца от датата на фактическото настаняване, като мотиви е посочено, че е налице опасност от укриване на чужденеца, Докладна записка УРИ 5392р – 376/28.06.2026 г. и с цел организиране на връщането и до отпадане на пречките и създаване на необходимата организация по изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка със Заповед рег. № 5392 ПАМ – 343/28.06.2026 г. за налагане на принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход“. Оспорената заповед е съобщена на оспорващия на 28.06.2026 г. и изпълнена на същата дата, съгласно приложения приемо-предавателен протокол чужденецът фактически е настанен в СДВНЧ на 28.06.2026 г.

От извършена служебна справка се установява, че с решение № 11672/08.11.2024 г., издадено от Председателя на ДАБ при МС на М. А. С. е отказано предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут поради липса на предпоставки по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Решението е било предмет на съдебен контрол пред Административен съд София-град, който с решение № 6470/25.02.2025 г., постановено по адм. дело № 11971/2024 г. по описа на АССГ, отменя оспореното решение на Председателя на ДАБ при МС и административната преписка е върната на председателя на ДАБ при МС за ново разглеждане. С окончателно решение № 6515/17.06.2025 г., постановено по адм. дело № 4250/2025 г. по описа на Върховен административен съд, е отменено решение № 6470/25.02.2025 г., постановено по адм. дело № 11971/2024 г. по описа на АССГ, като жалбата на М. А. С. срещу издаденото от Председателя на ДАБ при МС решение е отхвърлена. М. А. С. е подал последваща молба за международна закрила с вх. № КП-01-642/04.03.2026 г., която с решение № 35-ОК/19.03.2026 г. на интервюиращ орган при ДАБ при МС не е допусната до производство по предоставяне на международна закрила. С окончателно

решение № 24989 от 22.06.2026 г., постановено по адм.д. № 5314 по описа на АССГ е потвърдено Решение № 35-ОК/19.03.2026 г. на интервюиращ орган при ДАБ при МС, с което не е допусната до производство по предоставяне на международна закрила последваща молба на М. А. С. с вх. № КП-01-642/04.03.2026 г.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е депозирана в преклузивния срок по чл. 46а, ал. 1 от ЗЧРБ, от легитимирано лице по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК, адресат на оспорената заповед и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл. 46а от ЗЧРБ, поради което жалбата е процесуално допустима.

По същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Оспорената заповед е издадена от овластен с правомощията за издаването ѝ орган, въз основа на разрешена от закона делегация, със Заповед № 513з-9426/06.12.2018 г. на Директора на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР). Съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ принудителните административни мерки се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“, директорите на главните дирекции „Национална полиция“, „Гранична полиция“ и „Борба с организираната престъпност“, директорите на Столичната и областните дирекции, директора на дирекция „Миграция“, директорите на регионалните дирекции „Гранична полиция“ на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица. Фактическите основания за налагането на конкретната принудителна административна мярка, в случай че съдържат класифицирана информация, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните длъжностни лица по реда на Закона за защита на класифицираната информация. В заповедта за налагане на принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3 се посочва държавата, в която мярката ще бъде изпълнена. При настъпване на основателни причини данните относно държавата могат да бъдат променяни от органа, който е издал заповедта. Делегацията на правомощия е надлежно установена с оглед представената заповед на Директора на СДВР. В конкретната хипотеза оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в пределите на неговата материална (предметна) компетентност и съобразно оправомощаващата заповед - Заповед № 513з-9426/06.12.2018 г. на Директора на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).

Не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Заповедта съдържа изрично удостоверителното изявление, съдържащо подпис на чуждия гражданин, че е запознат с нея на език, който владее и този подпис не е бил оспорен. Тук е мястото да се посочи, че нито в заповедта, нито в друг документ чужденецът не е посочил на своя или на друг език, че не разбира написаното и че желае да му се назначи друг преводач и че не е разбрал същността на заповедта. Впоследствие чужденецът е упражнил надлежно и в пълен обем правото си на защита срещу тази заповед, като е депозирал жалба срещу нея в срок. Поради това настоящата инстанция счита, че не е нарушено правото му на участие в производството.

Неоснователни са възраженията за липса на мотиви както относно фактическите основания за издаване на Заповедта, така и досежно приложените материалноправни разпоредби, с оглед позоваването в мотивите на Докладна записка УРИ 5392р –376/28.06.2026 г. В Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС се сочи възможността „мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт“ и ако последният „е издаден на основание на такива подготвителни документи, изложените в тях съображения са такива и за издаването на самия акт“ (Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС). Мотивирането на административните актове „подпомага странитепри защитата им срещу такива актове.“ Мотивите могат да бъдат

изложени в подготвителни документи, но административният орган трябва изрично да се е позовал на тези документи в издадения от него административен акт. В последния трябва да се съдържа изрична препратка към тях. Подготвителните документи са част от административната преписка. Позоваването на конкретния подготвителен документ или документи внася необходимата яснота относно конкретните съображения за издаването на конкретния акт, респективно за конкретно упражненото правомощие. Позоваването на подготвителните документи, респективно на актовете с такъв характер, в които се съдържат мотивите, не само гарантира, че заинтересованите лица своевременно ще се информират за мотивите, но и създава една безспорна и ясна връзка между обективизираната воля на органа и конкретните съображения за това, тъй като между разпоредителната част на акта и мотивите следва да има логика и корелация. В конкретния случай в оспорената заповед изрично се съдържа позоваване на Докладна записка УРИ 5392р – 376/28.06.2026 г.

Правилно е приложен и материалният закон.

Съгласно чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. Принудително настаняване се разпорежда и в случаите, когато чужденецът не изпълнява условията на наложените по ал. 5 обезпечителни мерки. Съгласно чл. 44, ал. 10 от ЗЧРБ настаняването на чужденци в специалните домове се извършва въз основа на заповед за принудително настаняване, издадена от компетентния орган по ал. 1, като в заповедта изрично се посочват необходимостта и законовото основание за настаняването, прилага се и копие от заповедта за наложената принудителна административна мярка връщане или експулсиране. Нормата на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ кореспондира с чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО, съгласно който освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, държавите-членки могат да задържат гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, само за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане, и по-специално когато: а) е налице опасност от укриване; или б) засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането. Всяко едно задържане е за възможно най-кратък срок и продължава единствено по време на процедурите по извеждане и при надлежно изпълнение на тези процедури. Разпоредбата на чл. 15, § 4 от Директива 2008/115/ЕО лимитира тази възможност с две алтернативни хипотези: последващо отпадане на посочените в параграф 1 условия или вече не съществува разумна възможност за извеждане по правни или други съображения. П.. 5 предвижда, че задържането продължава, докато съществуват посочените в параграф 1 условия и то е необходимо, за да се гарантира успешно извеждане. Всяка държава-членка определя максимална продължителност за задържане, която не може да надвишава шест месеца.

Оспореният административен акт отговаря на така заложените стандарти, противно на оплакванията в жалбата, доколкото срокът, за който е предвидено действието на принудителното настаняване на жалбоподателя в СДВНЧ е ограничен, на първо място, с отпадане пречките за изпълнение на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, и, от друга страна, с определения по чл. 44, ал. 8, изр. първо от ЗЧРБ срок - не повече от 6 (шест) месеца. Така постановената мярка е в съответствие с член 15, параграф 5 от Директива 2008/115/ЕО. Съгласно посочената разпоредба, както бе посочено и по-горе, задържането продължава докато съществуват посочените в параграф 1 условия и то е необходимо, за да се гарантира успешно извеждане. Всяка държава-членка

определя максимална продължителност за задържане, която не може да надвишава шест месеца. Проверката за законосъобразност, която съдът дължи в настоящото производство включва и проверка за наличие на материалноправните предпоставки за прилагане на ограниченията на правото на свободно придвижване на жалбоподателя, а именно – опасност от укриване или възпрепятстване изпълнението на ПАМ, възможност за прилагане на други ефективни по-леки мерки, които да обезпечат последващото извеждане от страната.

Настоящият състав намира, че са проявени елементите на фактическия състав на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ и чл. 15, § 1 Директива 2008/115/ЕО. Правомощията на административния орган при преценката му за необходимостта от принудителното настаняване на чуждия гражданин в СДВНЧ за постигане на легитимната цел организиране на връщането му са упражнени законосъобразно. Възраженията в жалбата за липса на конкретни данни относно наличието на опасност от „възпрепятстване“ на „подготовката на връщането“ не намират опора в приложените доказателства към административната преписка.

В конкретния случай със Заповед УРИ № 5392 ПАМ – 343/28.06.2026 г., издадена от Началник на 03 Сектор (Главен оперативен дежурен) при „Оперативен дежурен център“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), на М. А. С. е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ „Връщане до страна на произход“ – С., допуснато е предварително изпълнение на същата на основание чл. 60, ал. 1 от АПК, което не е отменено, следователно е налице подлежаща на изпълнение заповед за връщане като основание за прилагане на оспореното настаняване в СДВНЧ. М. А. С. е незаконно пребиваващ на територията на Република България. По отношение на жалбоподателя има влязло в сила съдебно решение, с което е потвърден отказът да му бъде предоставена международна закрила на територията на Република България, както и относно допускането до производство на последващи молби за закрила. Предвид събраните в производството доказателства неоснователни са възраженията в жалбата, че по отношение на оспорващия М. А. С. е налице висящо производство за международна закрила. Чуждият гражданин е обявен за издирване и не е било възможно да бъде установен на адреса от органите по административен контрол на чужденците. Не се спори, че жалбоподателят не притежава валидно издадени документи за самоличност от държавата си по произход. При установяването му на 28.06.2026 г., след като му е разяснено, че същият е незаконно пребиваващ в Република България и следва да се върне в страната си на произход, същият категорично е заявил, че няма да изпълни наложената му административна мярка „Връщане до страна на произход“. В този смисъл е и заявеното от оспорващия пред настоящата инстанция. Предвид посоченото съдът намира, че за чужденеца действително е налице опасност да се укрие, в каквато насока са изложените от административния орган мотиви. Съгласно § 1, т. 4в от Допълнителните разпоредби на ЗЧРБ опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3 е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелството, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето, независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други. При наличието на данни, че чуждият гражданин не е напуснал доброволно след влизане в сила на решение за отказ от предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, лицето е обявено за общодържавно

издирване с телеграма № 18840/14.08.2025 г. с мярка „установяване на адрес“, т.е. лицето не може да бъде установено на посочените от него адреси, оспорващият не разполага документи за самоличност и предвид категорично заявеното нежелание да се върне доброволно в родината си, е формиран обоснован извод от административния орган за наличието на основания за налагане на мярката по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ. Категоричните му изявления, че няма да се върне в страната си на произход и иска да остане в Република България могат да се приемат за индиция, че е налице обосновано предположение, че жалбоподателят ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. В развитото се пред административния съд производство жалбоподателят не е оспорил истинността на докладната записка, която съставлява официален документ. Установени са и не се оспорват от страна на жалбоподателя изложените в оспорената заповед и в докладната записка данни, че пребивава незаконно в РБ и отказва да се завърне доброволно в страната на произход. Нещо повече, категорично оспорващият заявява нежеланието си да се върне в страната си на произход и в съдебно заседание пред настоящата инстанция и категоричното си желание да остане в Република България. Съвкупно преценени данните в конкретния случай сочат на „опасност от укриване“ и нежелание на чуждия гражданин да се съобрази с наложената му мярка. Тоест налице са обстоятелства, установени в § 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ. Тези факти правилно са преценени от административния орган като налична опасност от укриване и осуетяване изпълнението на наложената ПАМ.

Съдът приема, че по отношение на жалбоподателя не би било ефективно да се прилагат други по – леки мерки, а именно предвидените в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ. Такива мерки са неприложими, когато е налице опасност от укриване, или когато засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането. В случая съвкупната преценка на всички факти обосновава извода, че други, по-леки принудителни мерки не могат да бъдат приложени по отношение на жалбоподателя. От данните по делото е безспорно, че е налице реална опасност М. А. С. да се укрие. При тези обстоятелства по-лека принудителна мярка би била неефективна, а освен това и трудно осъществима. Прилагането ѝ би означавало да се постави под условие възможността за изпълнение на принудителното извеждане. Съдът намира, че горепосочените обективни фактически обстоятелства лишават от доказателствена обезпеченост нормативната възможност за прилагане на предвидените в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ алтернативни мерки за обезпечаване на процеса по извеждане. При обстоятелствата по делото, посочени в докладната записка, обосновано е прието, че е налице опасност от укриване от страна на М. А. С., предвид поведението на чужденеца и потвърденото от него нежелание да се завърне в С.. Установено е безспорно, че лицето е липсвало на посочения от него адрес, обявен е за общодържавно издирване и няма доказателства, които да обосноват друг тип подход по отношение на пребиваващите на територията на страната лица, които са под разпоредбите на Закона за чужденците в Република България. Чужденецът не е установил и доказал наличието на обстоятелства за налагане на обезпечителни мерки по смисъла на чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ. Същият не е установил да разполага с възможности за прилагане на по-леки мерки. От страна на жалбоподателя не са представени никакви доказателства за възможност за налагане на друга мярка по чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ като предаване във временен залог на валиден паспорт или друг документ за пътуване в чужбина, предоставяне на парична гаранция или посочване на адрес на постоянно пребиваване на чужденеца, на който той може да бъде открит от службите за административен контрол. Следва да се има предвид, че съществува възможност за замяна на наложената мярка с такава по чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ при представяне на съответните доказателства и че обстоятелствата за настаняване в СДВНЧ се проверяват ежемесечно от Директора на Дирекция „Миграция“.

Според настоящия съдебен състав оспорената заповед не противоречи и на легитимната цел в закона да осигури необходимия период за техническа подготовка, съпътстваща изпълнението на наложената на жалбоподателя ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, в рамките на пропорционално ограничаване на правата му и то само за период, който е съобразен със стандартите на § 5 и § 6 на член 15 от Директива 2008/115/ЕО, при липса на основания за прилагане на алтернативните възможности по чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ. В този аспект, неоснователни са възраженията за нарушение на принципа за пропорционалност.

Спазени са и изискванията за законоустановеност на процедурите и основанията за правомерно ограничаване на правото на свобода на жалбоподателя, гарантирано от чл. 6 от Хартата за основните права на ЕС и разпоредбата на чл. 5 § 1, б. „f“ от КЗПЧОС, с оглед обезпечаване на другия основен принцип при изпълнение на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ – върховенство на закона. Ограничаването на правото на свобода в рамките на предвидения срок в чл. 15, § 6 от Директива 2008/115/ЕО, възприет и в националното право в нормата на чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ, обслужва определената и позволена от закона цел. Задържането е необходимо, за да се обезпечи успешното извеждане на чужденеца, за когото има обективни данни за опасност от укриване. Приложената в конкретния казус обезпечителна мярка е пропорционална и на конкуриращия се с правото на свобода интерес от упражняване на ефективен мигрантски контрол, с оглед установената опасност от укриване, която може да възпрепятства „процеса на извеждане“ по смисъла на чл. 15, § 1, б. „б“.

Обективните данни в конкретния казус сочат категорично, че жалбоподателят е чужденец, който няма издадени валидни документи за самоличност, за когото има данни, обосноваващи предположение за укриване с цел съзнателно осуетяване изпълнението на принудителното му извеждане от страната и връщането му в държавата по произход, което обосновава прилагането спрямо жалбоподателя М. А. С. на предвидената в чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ мярка настаняване в СДВНЧ, за да се обезпечи успешното фактическо извеждане от страната в изпълнение на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 41, т. 2 от ЗЧРБ. Изцяло в този смисъл е примерно Решение № 6928 от 22.06.2026 г., постановено по адм.д. № 4176/2026 г. по описа на ВАС и други.

С оглед всичко гореизложено, съдът намира, че, като издадена от компетентен орган, при липсата на съществени нарушения на процесуалните правила, в съответствие с изискванията за форма на акта и целта на закона, както и без противоречие с материалноправни разпоредби, процесната заповед е законосъобразен акт, а жалбата против нея се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Своевременно заявената претенция от процесуалния представител на ответника за присъждане на разноски при този изход на спора следва да бъде уважена на основание чл. 143, ал. 3 от АПК. В тежест на жалбоподателя следва да се възложи заплащането на юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,25 евро съгласно чл. 37 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащане на правна помощ.

С оглед на горното Административен съд София град, Трето отделение, 16 - ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. С., [дата на раждане] в С., гражданин на С., с ЛНЧ [ЕГН], съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 3, ап. 8, лице за контакт С. И., против Заповед УРИ № 5392 ПАМ – 344/28.06.2026 г. относно принудително настаняване на чужденец в специален дом за временно настаняване на чужденци при Дирекция „Миграция“, издадена от Началник на 03 Сектор (Главен оперативен дежурен) при „Оперативен дежурен център“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ,

чл. 10, ал. 1, т. 1 от Наредба № Из-1201/10.06.2010 г. за реда за временно настаняване на чужденци и в техните звена и за организацията и дейността им М. А. С. е принудително настанен в Специален дом за временно настаняване на чужденци при Дирекция „Миграция“ за срок не повече от 6 (шест) месеца от датата на фактическото настаняване.

ОСЪЖДА М. А. С., [дата на раждане] в С., гражданин на С., с ЛНЧ [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 102,26 (сто и две евро и двадесет и шест евроцента) евро, представляваща направени в настоящото производство разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва в 14 - дневен срок от съобщението до страните пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: